

I DØDENS BRUDES LØR

DANSK DRAMA I 3 AKTER

DET KONGELIGE
12 4 1915
BIBLIOTEK

„Lad mig beholde min Brudekjole!“

Eneret for Danmark og Norge:
A/s Kinografen, København

Husmandsfamilien.

I DØDENS BRUDES LØR.

Dansk Drama i 3 Akter.

PERSONERNE: Danske Skuespillere.

Den gamle Husmand.
Hans Kone.
Rudolf, deres Søn.
Greven til Bjørnsbo.
Kontesse Olga.

Skovfogeden.
Clara, hans Datter.
En Bondekone.
Ruth, Claras Datter.

Med taarefyldte Øjne tager den gamle Husmand og hans Kone Afsked med deres eneste Søn, Rudolf. Den lille Husmandslod er for lille til at skaffe Føden til tre Munde, og Rudolf skal derfor søge den ledige Stilling som Rideknægt paa „Bjørnsbo“.

Paa „Bjørnsbo“ bliver Rudolf modtaget af Kontesse Olga, en ekscentrisk ung Dame, som forgudet af sin Fader praktisk talt er den, som regerer Slottet. Hende er det derfor ogsaa, som engagerer Rudolf, hvis kraftige Skikkelse og frejdige Væsen straks gør stærkt Indtryk paa hende.

Allerede paa den første Ridetur, hvor Rudolf ledsager hende, benytter hun alle de i en Kvindes Magt værende Midler for at tiltvinge sig Rudolfs Kærlighed — men forgæves.

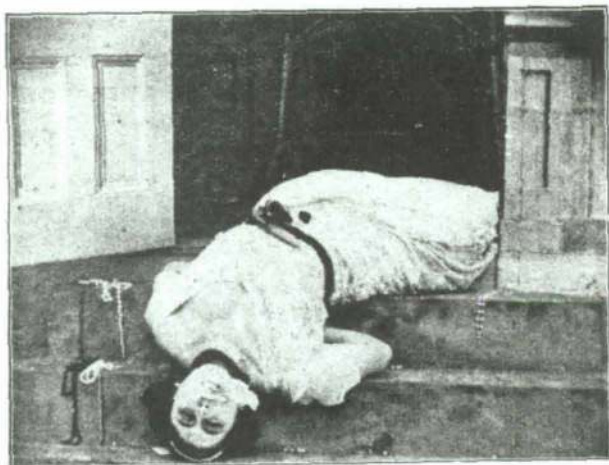
Nogen Tid senere er de atter paa en Ridetur, og paa Vejen aflægger Komtesse Olga Visit hos Skovfogeden. Medens Olga er inde hos Skovfogeden gør Rudolf Bekendtskab med hans Datter Clara. Begge de unge føler stærkt tiltalt af hinanden og mødes fra den Dag ofte om Aftenen,

Farvel til Hjemmet.

naar Rudolf er færdig med sit Arbejde, og snart opstaar der et inderligt Kærlighedsforhold imellem dem.

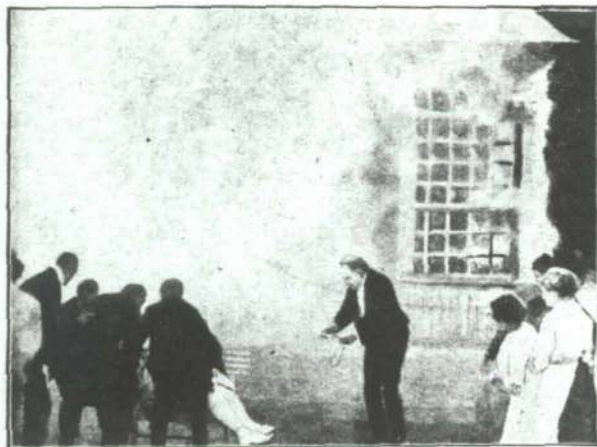
Komtesse Olga er netop en Aften kommet hjem fra en Spadseretur i Haven, og sidder nu i

En djævelsk Plan.

sine egne Tanker i Havestuen med Døren aaben ud til Terrassen, da hun pludselig hører nogen komme gaaende. Lydløst gaar hun hen til Døren og opdager nu Rudolf og Clara, som har taget Plads paa en Bænk foran Verandaen. En Gysen gennemfarer hende. Hendes Hjerter er ved at briste.

Hende, Skovfogedens Datter, er det altsaa, at Rudolf elsker. Fortvivlet hulkende kaster hun sig paa Sofaen. Da kommer pludselig Trodsen og Hævnlysten op i hende. Aldrig skal de to blive forenede, og truende ad dem gaar hun atter tilbage i Stuen.

Pavillonen brænder.

Rudolf og Clara har allerede fastsat deres Bryllupsdag, da Komtesse Olga en Dag overrasker Rudolf, netop som han er i Færd med at skrive til Clara om endnu engang at møde sig paa det sædvanlige Mødested ved den gamle Pavillon.

„De er anholdt!“

Skyndsomst stikker han Brevet tilside, da han ser Komtesse. Han skal netop til at fjerne sig, da Olga pludselig kaster sine Arme om hans Hals, kaster sig ind til ham og kysser ham. Forfærdet støder Rudolf hende fra sig, forgæves erklærer

Komtesse Olga ham sin Kærlighed. Rudolf har dog kun Tanke for Clara og iler bort.

Da Rudolf er gaaet, finder Komtesse Olga hans Brev til Clara. Et djævelsk Smil spiller om hendes Læber, — hun har nu udponset sin Hævn.

Der er Middagsselskab paa „Bjørnsbo“, og Gæsterne er ved at indtage Kaffen. Ved Bordet sidder Komtesse Olga omgivet af Herrer. Man ser dog tydeligt, at hun ikke er som hun plejer — munter og koketterende. En underlig nervøs Spænding giver sig Udtryk i hendes Ansigt, og stadig søger hendes Øjne det gamle Bornholmerur.

Pludselig rejser hun sig og sniger sig ubemærket ud i Haven. Skjulende sig bag Buske og Træer styrter hun ned til Have-Pavillonen.

Fangerne paa Strafarbejde.

Et Øjeblik spejder hun til alle Sider, tager derefter Rudolfs Brev til Clara frem, kaster det paa Jorden, lægger sine Smykker ved Siden af, stikker Ild paa Pavillonen og binder sig selv, hvorefter hun kaster sig ned paa den brændende Pavillons Trappe.

Kort efter opdages fra Slottet et rødt Skær fra Haven.

„Brand“ raabes der, og Selskabet styrter ned i Haven, hvor det til sin Forfærdelse finder den bundne Komtesse Olga. Ved hendes Side finder man Rudolfs Brev og er nu ikke længere i Tvivl om, at Rudolf har gjort sig skyldig i Mordbrandsforsøg.

Næste Dag skal Rudolfs Bryllup finde Sted, og Brudeparret og det lille Følge skal just til at gaa ind i Kirken, da to Betjente træder frem fra Kirkeindgangen, arresterer Rudolf og fører ham bort.

For Retten bliver Rudolf dømt paa Indicier til

flere Aars Strafarbejde, og for Clara begynder nu en Tid i Sorg og Elendighed. Da hun for sin Fa'r maa bekende, at hun om kort Tid skal være Moder, bliver denne rasende og viser hende bort, og fattig og forladt maa Clara nu selv skaffe Føden til sig og sit Barn.

Dog heller ikke Komtesse Olga er lykkelig, thi stadig piner frygtelige Samvittighedsnag hende, og da han en Dag paa en Automobiltur møder en Fangetransport, i hvilken hun genkender Rudolf, faar hun et forfærdeligt Nervechok.

Natten efter dette Møde ligger Komtesse Olga i Feberfantasier, kastende sig fra den ene Side af Sengen til den anden, uden at kunne finde Hvile. Da, ligesom en Morder søger tilbage til Gerningsstedet, gribes Olga af en Trang til at opsøge det

Komtesse tiltaar.

Sted, hvor hun i sin Tid fuldførte sin frygtelige Hævn. Halvt i Vildelse tager hun Smykkerne, som hun bar den Dag, og gaar ned til Pavillonen. Da overvældes hun, og styrter besvimet om.

Foran Ruinerne af den gamle Pavillon finder Gaardens Folk hende den næste Dag. Hun bæres op til Gaarden. Dog hendes Liv staar ikke til at redde, og hun faar lige afgivet sin Tilstaaelse til sin Fa'r, før hun sover ind for stedse.

Gennem Komtesse Olgas Tilstaaelse bliver Rudolf straks frigivet. Hans første Tanke gælder Clara, hvorfor han hurtigst begiver sig til Skovfoged-Boligen. Her kan man dog ingen Oplysninger give ham, og al hans Efterforskning viser sig forgæves.

Ved den gamle Greves Hjælp faar Rudolf nu Plads i et Stormagasin, hvor han gennem sin Dygtighed arbejder sig op til Afdelings-Chef.

Tretten Aar er gaaet, i hvilken Tid Clara stadig

har levet i Mindet om sin Ungdomskærlighed. Ved Syning for Stormagasiner, bl. a. ogsaa for Rudolfs Magasin, har hun ernæret sig og sin lille Pige, Ruth.

Da indfræffer der en pludselig Standsning i Forretningslivet, saaledes at hun ikke kan faa mere Arbejde.

I det lille Hjem gør Nøden nu snart sit Indtog, og Kongens Foged kommer for at pante for den forfaldne Husleje. Han er lige ved at forlade den fattige Stue, da han finder Claras Brudekjole, det eneste Minde, hun endnu har tilbage om sin lykkelige Ungdom. Forgæves tigger og beder hun om at maatte beholde den — men Fogeden kender ikke til Medlidenhed.

Da er Claras Kraft udtømt, og hun styrter bevidstløs om. Ved Claras Seng sidder den lille Ruth og passer sin syge Moder. Siden hun mistede Brudekjolen har denne været det eneste, som hun beskæftigede sig med i sine Feberfantasier. I Ruths Barnehjerne opstaar derfor Tanken om at skaffe Moderen Brudekjolen tilbage. Hun har netop lagt Mærke til, at der i et af de Magasiner, for hvilke hendes Moder har syet, staar en saadan færdig, og den vil hun bringe sin Moder.

Det er Aften. Personalet er gaaet, og Rudolf arbejder paa sit Kontor. Pludselig hører han noget rumstere inde i Forretningen. Et Øjeblik staar han og lytter, og gaar saa resolut ned i Magasinet, hvor han finder Ruth siddende forskræmt bag en Stol, knugende Brudekjolen ind til sig.

Grædende falder hun paa Knæ foran Rudolf, der anmoder hende om at rejse sig, og tager hende med ind paa Kontoret for at hun skal forklare ham, hvad hun vilde med Brudekjolen.

Da, netop som Ruth træder hen til Rudolfs Skrivebord, faar hun Øje paa et Billede af sin Moder, thi heller ikke Rudolf har glemt sin Ungdomskærlighed. Spørgende ser hun paa Rudolf, og det kommer nu til en Forklaring mellem Fader og Datter.

Skyndsomt begiver de sig til Claras Sygeleje. Med sine sidste Kræfter lægger hun sine Arme om Rudolfs Hals. Saa er hendes Kraft udtømt, og med et lykkeligt Smil paa Læben lukker hun sine Øjne for stedse.

Med taarefyldte Øjne lægger Rudolf Brude-sløret om hendes Pande.

